

Водили су га и по црквама, али му ни цркве нису помогле. Напоследку одведу га у манастир светога Романа и тамошњем свештенику Рајку испричају шта су све предузимали да га излече, али све је било узалуд. Обећају манастиру велики прилог, ако им дете ту нађе лека.

Свештеник им је објаснио да Бог не лечи за новац, како то чине земаљски лекари. Он од Хришћана захтева да живе по Његовом Светом Јеванђељу, да избегавају зло и да чине добро; кад погреше, да се покају; да недељним и празничним данима учествују у заједничким Богослужењима у храму; да празнују црквене празнике; да посте црквене постове и моле се Богу у својим кућама ујутро и увече, па ће дете бити здраво. Болест долази као последица греха. Понекад деца испаштају због грехова својих родитеља. Зато, ако желе да им дете оздрави, нека промене начин живота саобразно Светом Јеванђељу, нека се исповеде, нека посте 40 дана и ако није време поста, нека се моле код куће ујутру и увече и потом дођу да се причесте.

Они су послушали и дете им је оздравило.

Ево где је кључ и ризница нашег живота и здравља и душевног и телесног.

Значи, прво треба увидети своје грехе, њих окајати - па живот исправити, а Господ, као прави Лекар ту је. Он ће одмах све излечити.

Сам Господ казао је да се демонски род изгони само молитвом и постом.

А где нема молитве и поста тамо зли демони пландују и уживају као у своме дому.

Схиархимандрит Гаврило (Димитријевић)

**ПОУЧНИ
ПРИМЕРИ ЖИВОТА**

- Идео -

Бог је не само Творац света и човека него и њихов Промислитељ. Он будно бди над свим Својим створењима, особито над човеком, кога је, како нас учи Свето Писмо: **Створио за живот и бесмртност, по слици своје природе. Али завишћу ђавола смрт је дошла на свет** (Пр. Сол. 2, 23-24), и кроз грех прародитеља Адама и Еве **"ушла у свет"** (Римљ. 5, 12). Како Бог не жели смрт и погибију живих бића која је створио за живот, а под овом смрћу треба разумети не телесну смрт већ душевну, која долази као последица одвајања душе човекове од Бога, извора Вечног Живота и блаженства. Зато Он све чини и на разне начине опомиње људе кад застране са правог пута спасења да се тргну, освесте и врате на прави пут. Грех је сличан опојном пићу које помућује разум и опија душу. Пијан човек не зна куда иде, спотиче се, посрће и пада. Смртна опасност вреба га на сваком кораку. Тако бива и са човеком кад огрезне у грехе. Да би му спасао душу од вечне погибије, Бог, као брижни родитељ, бди над њим, прати га у стопу и употребљава разна средства да га отрезни, освести, отвори му духовне очи, те да види амбис у који срља и да се заустави. То су најчешће разна искушења и невоље, болести, штете у имовини и тако даље. Некога и мала

МОЛИТВА И ПОСТ ПРОГОНЕ ДЕМОНЕ

У селу Ковачи, близу манастира Жиче, живео је неки Милентије. Мада је неко време био и економ манастирски, вера му је слаба била. А у жене његове још слабија. Зато је у његовој кући враг водио коло, а они са њим играли вражију игру и њему служили. Његова је жена више година патила од тешке болести падавице. Ту лекари земаљски не вреде ништа, ту само Бог помаже али она дуго година није тражила помоћ од Бога. Једног дана дође у манастир и затражи од калуђера да јој читају неку молитву, ради исцељења. Они прво изврше свету тајну исповести, да би је ослободили од грехова, који су најчешће узрочници болести, а потом свету тајну **јелеосвећења**. На крају они јој препоручише да живи и да се чува грехова. Она је све обећала, отишла кући и оздравила.

И све док се држала правила живота, поста и молитве, зли дуси нису се више смели ни приближити нити је напасти.

Али после три године њу враг опет превари и наведе да одбаци оружје, да премрси пост, и болест јој се опет поврати, овог пута теже него раније мучили су је зли дуси, да надокнаде паузу од три године што је нису мучили.

Где су изелице и прождрљивци који кажу да у јелу нема зла дела?

У јелу нема, али има у срцу "ала" која је зинула да ждере и кад треба и кад не треба и кад по закону не сме. Проклето јело највише је зла нанело роду човечанском, почевши од Адама и Еве па до данас. И сви који кажу да у јелу нема зла дела, то су проклете душе и пукне незналице, јер не познају ни веру ни историју Цркве.

ИСЦЕЉЕЊЕ ДЕТЕТА ОД ПАДАВИЦЕ

Једна породица у Нишу имала је мушко дете које је од седмог месеца по рођењу оболело од падавице.

Родитељи су тражили лекара на све стране, али нигде није било помоћи. Када је дете доспело за школу, родитељи су га уписали, али учитељ није хтео да га задржи у школи, јер је за време наставе имало нападе демонске.

Он се подсмехну и цинички одговара: Бацио сам је у ватру! Да знате само како су се свецу грчиле ноге у ватри!

Чим је изговорио ове речи, пао је на под, почео грчити ноге и јаукати од бола. Тако је у страшним мукама "цркао" пред свима.

Платио му Господ одмах за његов отпад и безбожни поступак према светом Николи. Многи су тако прошли који су ратовали против светиње.

ПОШТУЈ СВЕТИЊУ ХРАМА БОЖИЈЕГ

Миодраг Симоновић испричао ми је овај случај.

Неког столарског мајстора позову да на једној цркви у груганском срезу замени полупуна стакла на прозорима новим. Он се прихвати посла и уради. На цркву је гледао као на обичну грађевину" и за време рада у њој се непристојно понашао. Чак ни светињу олтара и часног Престола у њему није поштовао, него је на светом Престолу држао свој алат и на њему резао стакло.

Кад је посао завршио и наплатио, отишао је својој кући. Али прве ноћи њега неке тајанствене силе толико изубијају и издаве, да је једва жив остао. Сутрадан се сети да је то казна Божија за неуљудно понашање у светом дому Божијем, па замоли укућане да му позову свештеника ради исповести и читања молитве.

После тога је убрзо оздравио, и свима прича и учи да се у дому Божијем треба побожно и свето понашати.

Свештеници често заборављају, а не би смели пропустити, да опомену све оне који неке оправке или радове врше на цркви или унутар ње, да је црква светиња, дом Бога Живога, и да се приликом радова понашају како доликује светињи, са побожношћу и страхопоштовањем.

Божија опомена освести; то су они који нису дубоко загазили у грех. Али оне које су огрезли у гресима, тешко могу да освесте и жешће шибе, баш као што је тешко отрезнити човека који је много пио.

Пошто људи живе у заједницама: породичној, месној, племенској и народној, греси се, као зараза, преносе са појединца на заједницу и шире све даље. Зато Бог често употребљава масовна средства ради отрежњења већег броја људи. То су разне природне непогоде: суше, поплаве, град, земљотрес, затим најезде штетних инсеката, гусеница, скакаваца и других биљних штеточина; потом епидемије разних болести, људских и сточних; онда буне, ратови - и тако даље.

Како се ништа у свету не догађа случајно, већ све има свој узрок и сврху или циљ ради чега то бива, и побројана средства не долазе сама од себе, случајно, него као васпитне мере у Божијем плану управљања светом и људима у њему. Постанак света и човека није последица слепог случаја, па и њихов опстанак није препуштен случају. Кад би тако било, свет и човек би одавно нестали у хаосу. Што се то није догодило, заслуга је Промисла Божијег, који савршено управља бескрајним световима у огромној Вазиони, у којој наша Земља представља

зрнце песка.

Трагедија људи је у томе што већина њих путује кроз овај живот везаних очију и запушених ушију, па нити виде нити чују Божије опомене. Захваћени брзим темпом живота, као воденим таласом, неће да стану, да отворе очи и замисле се над својим, а још мање над туђим доживљајима, потраже њихов узрок и извуку потребну поуку, коју им они пружају. А то се људима тешко и горко свети. Живот људи свакодневно пружа безброј васпитних примера, којима се Бог служи у циљу отрежњења како оних који их доживљавају тако и других, њихових сродника, познатих и непознатих, из ближе и даље околине. **Паметан човек учи се на туђим доживљајима.** Тога ради треба записивати и објашњавати све појединачне или групне доживљаје васпитног карактера, којима се Промисао Божији служи да опамети људе, одврати их од погибелног пута и врати на пут спасења.

БАЦИО ПОД НОГЕ СЛАВСКИ КОЛАЧ И СВЕЋУ

На једном молитвеном скупу причаше нам брат Спиридон, како је у селу Батушници неки Танче Петровић казао и заклео се пред друговима да неће више славити свога светог Никољу. Како је рекао, тако је и учинио.

На дан славе он је неким послом отишао у село и тамо се дуже задржао. Кад је дошао кући, он види како је његова жена умесила славски колач и спремила свећу. Он узео колач, баци га на земљу и погази ногама, а свећу однесе и баци у клозет.

Одмах је скренуо с ума и отишао у поље и тамо је проводио дане и ноћи. У пољу се налазило старо црквиште свете Недеље са неколико икона. Он је узео једну икону, обесио о врат и носио на грудима. Тако је са иконом лутао по селима.

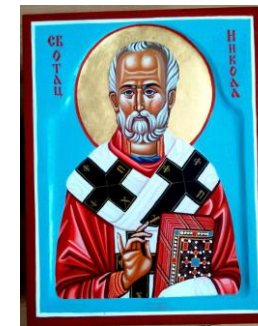
Људи га питају: Шта ти је то, Танче. А он одговара: Сви ми свеци опраштају, само свети Никола неће да ми опрости. Тако га је враг мучио те је лутао од летњег светог Николе па до Успенија пресвете Богородице.

Милиција га је отерала у лудницу, у Топоницу, код Ниша, али су га лекари пустили, као здравог, јер не могу да пронађу шта му фали. Водили су га у Београд на посматрање, али и тамо

нису могли да утврде шта му је.

После тога је умро.

Његов случај многе је узбудио и потресао, јер су људи видели да је **жив Господ и Његови свеци**, и да брзо плаћају онима који скрнавe хришћанске светиње.

ОТПАДНИК ИЗГОРЕО СВОЈУ ИКОНУ

Једна побожна православна Хришћанка из Војводине испричала ми је како је нека жена, њена познаница отпала од праве вере и прешла у назаренску секту. После тога она је успела да у своју јерес преведе и свога мужа. Пошто ова јерес одбацује Часни Крст и свете иконе, они су икону светога Николе, своје славе, бацили у ватру, те је изгорела.

Кратко време после тога дођу му у кућу неки из комшилука и у разговору запитају домаћина шта је урадио са иконом Крсне Славе.

РУГАО СЕ СВЕТОМ ИЛИЈИ И ПОГИНУО ОД ГРОМА

У једном грузанском селу на њиви беше радило више радника. После подне небо се наоблачи и поче да грми. Један међу радницима, познат као човек разуздан који живи без страха Божијега, поче да се руга светом Илији, и каже како свети Илија нема други посао него да котрља буриће по небу, и изазива раднике на смех. Неки су га лепо саветовали да се окане ђавољих послова и да остави на миру Божијег свеца, али он је продужио још више да хули на Бога и на свеца Његова. Не потраје дуго, кад, пуче гром и уби само њега усред радника, и сви остали остадоше неповређени. Велики страх обузе сву околину, и дуго се памтило и причало како пролазе псовачи и богохулници још на овоме свету.

Други опет тако исто погинуо је од грома што је исмејавао светога Илију, само на друти начин.

Једном човеку погинуо во од грома. Скупили се људи око мртвог вола, чуде се шта је било и ради чега је Бог допустио штету на тога домаћина. У то време пролази неки разуздан човек који је изгубио сваки страх од Бога и срам од људи. Он запита сакупљене људе шта је то било са волом?

Домаћин каже да је погинуо од грома. А безаконик ће на то рећи: То је њега убио свети Илија, него ти одмах да предаш суду светог Илију за накнаду штете, ако ти нећеш ја ћу га предати - мора он то да плати!

Тако безаконик брбљаше и продужи пут даље. Тек што је мало одмакао, пуче гром и уби га на месту. Поцрне сав као угарак. Плати му свети Илија, и то одмах - без суда. .

Да се морални закон Божији не свети распуштеним људима они би се брзо позверили, и тешко би било добрим људима од њих. **Бог не плаћа сваке суботе, али много пута плати одмах, не чека ни суботу.**

Познавао сам једног великог богохулника, уз сваку реченицу псовао је Бога. Тешко је било свакоме паметном слушати његов погани речник. Није био све он за то крив: родитељи су га лоше васпитали. Но, уз све то он је имао једну лепу врлину - био је милостив човек, а Бог милостиве воли и милује. Одузео му је Бог сву децу. Он је много жалио за децом помрлом и у тој невољи тргао се од зла, и у лепом покајању завршио је живот свој. **Тешко родитељима који своју децу не уче страху Божијем.**

О БЕСКРАЈНОЈ ЉУБАВИ И БЕСКРАЈНОМ МИЛОСРЂУ БОЖЈЕМ ПРЕМА ЧОВЕКУ

Свети Амфилохије, епископ Иконијски, земљак, друг и пријатељ светог Василија Великог и светог Григорија Богослова; високо образован, велики подвижник, описује следећи потресни догађај:

Бејаше један човек којим овлада страст блуда; он је врло често падао у тај грех, али је исто тако врло често прибегавао к Богу с покајничким сузама и молитвама. После покајања, побеђиван навиком, он је опет грешио. Али је опет, после пада, одлазио у цркву, падао ничице пред иконом Господа Исуса Христа, плакао и говорио: **Господе смилуј се на мене; уклони од мене страшно искушење!** Заробљен чемерним уживањем, ја сам сав у ужасним ранама.

Дуго времена он је тако радио: није престајао грешити, није престајао ни кајати се. Једном он даде завет пред иконом Спаситеља: Господе, ево од овога часа Тебе призивам за јемца да никада више нећу учинити грех. Само Те молим, Благи, опрости ми оне грехе које учиних од почетка па све до сада.

Но, иако даде такав завет, он поново паде у грех. И тада, по већ укор-

њеној навици, он оде у цркву, баци се лицем на земљу, и стаде плакати, ридати, преклињати милостивог Господа да се сажали на њега и пружи му руку помоћи, јер нема снаге да се отргне из гадног сладрстрашћа.

Док се он тако мољаше и плакаше, ђаво, видећи да никако не успева да га победи, пошто све његове греховне замке овај покајник кида и уништава својом чврстом надом у милост Господњу, јави му се у видљивом облику. Ушавши у цркву у облику човека, и ставши крај врата, сатана се обрати икони Господа, Спаситеља нашег, и громко повика: **Шта је то између мене и Тебе, Исусе Назарећанине?** Твоје сажаљење је непојмљиво и немесно! Зашто Ти примаш тог блудника, прљавка, који је сав од ногу до главе оскрнављен. Та он Те сваки дан обмањује, потсмева Ти се, презире Твоју власт, безочно нарушава заклетву крјом Ти се заклео... Зашто га у пепео не претвориш? Шта још чекаш и попушташ му?... Због чега Те онда називају Праведним Судијом? Но! Ти својевољно гледаш на поједине људе! Нема правде на суду Твојем!...

Тако говораше ђаво, и из уста му од јарости сукташе пламен. А када он умуче, од жртвеника дође глас, сличан удаљеној грмљавини. Тај глас

ватри. Ми полегли на земљу и прилепили се за њу. Нисмо имали времена да ископамо себи заклоне, кад непријатељ осу ватру на нас. Зрна пушчана падају густо као пшеница кад се сеје. Многи моји другови изгибоше. Ја кад видех да и мене исто чека, заплаках се и почех ватрено да се молим мојој слави светом Стефану да ме спасе. И усред тога окршаја, мени се задрема и заспах онако лежећи. У сну видех више своје главе прекрасног младића и у њему препознадох мога светог Стефана, како стоји и хвата у руке куршуме непријатељске к мени управљене и спушта их више моје главе. Кад сам се пробудио, борба је била престала, а нестало је и мога заштитника. Кад сам се подигао са земље, код моје главе лежала је гомила непријатељских куршума, избројао сам их 17. Да ме свети Стефан није заштитио, ја бих сигурно погинуо. Са преосталим друговима повукли смо се са тог положаја, прешли Албанију и отишли на Солунски фронт. Бог и свети Стефан сачували су ме, те сам преживео све борбе и окршаје и невоље и дошао жив и здрав својој кући. Од тада ја чврсто верујем у Бога и још боље прослављам мог светог Стефана.

Пословица каже: **Без невоље нема Богомоље.**

Камо среће кад би се људи у свакој прилици тако искрено молили Господу и Његовим свецима, наш би живот сасвим другачији изгледао.

Молитвом је у рату пророк Исус Навин зауставио сунце и месец да не залазе док борбу не заврши.

Молитвом је свети Илија небеса отварао и затварао, кишу заустављао и пуштао.

Молитвом су многи Светци ишли по води као по сувој земљи, брда премештали, сваке болести лечили, зле бесове прогонили, и сва могућа чуда чинили.

Али то врагу смета много. Зато је подигао борбу против молитве, да је одузме од људи. И успео је у многоме. Хиљаде људи сада не зна шта је молитва, не моли се, и царство сатанско напредује. А кад дође невоља у госте и тада већина не зна да се обрати молитви и да ублажи невољу, него тражи гатаре и врачаре те ствара још већи грех.

та учињене и врати Богу, вери и Цркви.

Поменуће године у лето у једном левачком селу један човек жњео је жито на својој њиви. Било је више радника који су жњели, а он је везивао снопове. Приликом везивања њему једно уже пукне и прекине се, а он, навикнут од врага да псује светиње, опсује Пресвету Богородицу. Најближи радник, чувши ову псовку, прекори га, рекавши:

Зашто псујеш, кад ти Она ништа није крива?

- Не псујем ја Њу, него Ону што је на прозорима, - одговорио је он.

Тога часа појави се облак над њивом, севну муња, пуче гром и уби псовача.

Радници се уплаше и зачудише што се то тако изненада догоди. Кад им онај најближи радник објасни, сви уздрхташе од страха и још се више зачудише. На то ће један од радника рећи: Не чудите се. Ове иконе на прозорима светије су од оних других, које сликају људи, а ове одслика сам Бог.

Пресвета Богородица, као Мајка Божија, Часнија је од Херувима и несравњено Славнија од Серафима – највиших анђелских чинов - и Њу као Небеску Царицу славе све анђелске силе на Небу и сва хришћанска племена на

Земљи. Зато није чудо што је Господ овако брзо, и за пример другима, платио ономе који се дрзнуо да опсује Пресвету Мајку Његову. Господ више и дуже трпи хуле људске против Њега Самога, него против Пресвете Мајке Своје.

СВЕТИ СТЕФАН, АРХИЋАКОН, СПАСАО У РАТУ СВОГА СЛАВАРА

Био сам гост на слави код једног мог рођака. У току разговора поведе се реч о Богу и Његовим светитељима, које многи Срби прослављају као своје заштитнике од зла и напасти. Том приликом један од гостију, који је учествовао у Првом светском рату, испричао је како га је његов домаћи заштитник, свети првомученик и архиђакон Стефан, спасао од погибије. Приликом повлачења пред далеко надмоћнијим аустро-угарским снагама 1915. године, моја јединица била је одређена да штити одступницу наше војске. Положај је био незгодан, да није било нигде заклона, а изложен је био жестокој пушчаној и митраљеској

збораше овако: **Змијо лукава и погубна!** Ти ниси заситила злоћу своју тиме што си свет прогутала, па хоћеш и оног крји се привио уз милост Моју да уграбиш и прождереш. Или је у њега толико грехова да си их ти изједначио са Крвљу Мојом, проливеном за њега на Крсту! За блуднике, за безаконике, за грешнике Ја Сам се распео и пречисте руке Своје за њих раширио, да би сваки који хоће да се спасе, прибегао и спасао се. Ни од кога се Ја не одвраћам и никоме не ускраћујем Моју доброту, па макар неко хиљаду пута на дан долазио к Мени и одлазио, и опет се приближавао...

Када овај глас грмљаше, ђаво као укопан стајаше, не будући у стању ни да бежи нити да се сакрије. А покајник, како је прострт пред иконом лежао у сузама, тако је и нађен да се упокојио.

БОГ БИ ОПРОСТИО И ЂАВОЛУ, САМО КАД БИ СЕ ПОКАЈАО

Једанпут два ђавола решише се да у облику људи грешника замоле преподобног Антонија Великог (Отац пустињског монаштва, живео у 4. веку), да он пита Бога, може ли ђаво бити спасен? Преподобни Антоније моливши се Господу, доби по Анђелу Божијем овакав одговор: Нека ђаво, обрнут истоку, стоји три године на једном месту и са смирењем нека јутром и вечером говори по 100 пута: **Боже помилуј ме - моју прастару злобу, Боже спаси ме - моју помрачену лепоту и помилуј моју мрзост.**

Али ђаволи се не сложише да се овако покају.

Из овога је очигледно да је од стране Божије могуће помиловање ђавола, али са стране ђавола оно је немогуће, јер је противно Његовој злоби и гордости.

На протино питање: Како ти је синко? Он одговори: Сасвим добро, оче.

- Како ти је добро, кад немаш ни ноге ни руке? - рећи ће сажаливо прота.

- Хвала Богу на Његову дару, добро ми је, како сам заслужио - одговори рањеник.

- Па шта си то учинио, те тако говориш?

- Ево шта, оче. Кад сам био на фронту у Хрватској, наишао сам са друговима у току борбе на распеће Христово поред пута. Пошто сам био неверник, ја се почнем ругати Христу заједно са још неким мојим једномишљеницима. Па ми је мало било то, него узмем војнички нож и на крсту посечем Христу и руке и ноге. Тек што сам то учинио и одмакао се неколико корака, пред мене паде непријатељска граната, експлодира и посече ми ноге и руке, баш као што ја учиних Христу. Ето, шта сам заслужио, мало сам добио. Могла је граната да ме свег разнесе, и данас бих био у вечном огњу, где ми је било место због мојих страшних грехова. Али ето милост Божија сачувала ме је да се покајем, а ја се горко кајем за сва зла дела која сам починио, нарочито за ово последње. И благодаран сам Богу на Његовој милости и дуготрпљењу.

Ето шта раде и како пролазе деца невоспитана у вери и страху Божијем! Колико и колико има таквих младих који не знају ни шта је вера ни закон морални, ни како се Бог свети онима који га газе и презиру! Колико и крлико ће родитељи баш за такву децу вечно горети у огњу неугасивом зато што себе па ни децу нису учили страху Божијем.

ГРОМ УБИО ПСОВАЧА МАЈКЕ БОЖИЈЕ

По свршетку Другог светског рата у току 1949. године, почевши од Свете Горе па на север све до Суботице, на чудесан и необјашњив начин појављивао се и затим ишчезавао на прозорима кућа лик Пресвете Богородице и разних Светитеља. То је почело у пролеће и трајало до јесени. Ово чудо није се појавило одједном свуда, него се кретало поступно из места у место. То је вероватно била Божија опомена народу да се покаје за грехе у току ра-

На питање што је такав и шта му се десило, он, стидећи се, одговори:

- Не питај! Казнио ме Бог!

- Како, зашто? запитао га Богољуб.

- Ево зашто. Нас неколико несрећника напијемо се па одемо у берберницу да се обријемо. Тамо, онако пијане, ђаво нас узме под своје и натутка да свашта брбљамо, свакојаке бесмислице, за све и за свакога, па ни Господа Исуса Христа нисмо оставили на миру, Чије је распеће било преко пута бербернице. Почели смо и на Његов рачун да збијамо шале. У том ће неко од нас рећи: Ко ће ићи да и Христа обрије? Ја се јавим, узмем бријач и четкицу, попнем се на постоље распећа, насапунам лице Христово и обријем Га - здерем боју са лица. Чим сам то учинио, мене спопаде језа и дрхтавица, и у томе тренутку отпаде ми сва коса са главе, браде, бркова и веђа, остадох без иједне длаке на глави и лицу. Постадох грдило, као што видиш.

Сви који видеше шта ми се догоди, уплашише се веома. А ја опет благодарим Богу што је био милостив према мени те ме није теже казнио због мога дрског и безумног поступка. Оставио ме је живог и нагрђеног, да се кајем и служим као опомена другима да са Богом незбијају шале, него да Га поштују и слушају. Причај и ти

свима за поуку шта ми се догодило - рече мој познаник.

Господе Спасе наш, како је и колико велико трпљење и милост Твоја према нама безумницима, што не знамо ни шта мислимо ни шта радимо, ни шта нас чека на крају, за сва та безумна и лакомислена дела наша. Опрости и помилуј нас и исправи нас докле нам сунце није зашло и смрт уграбила.

ИСКАСАПИО РАСПЕЋЕ ХРИСТОВО И ОСТАО БЕЗ НОГУ И РУКУ

Покојни Марко Видицки, професор, испричао је у једној својој проповеди у цркви следеће:

Познаво сам једног проту који је имао обичај за време рата (Другог светског) да по болницама посећује рањене војнике. У једној болници било је разних рањеника, лакших и тежих. Међу њима био је и један без руку и ногу. Лежао је јадник као трупац, али, за дивно чудо, био је ведар у лицу.

О ПУТЕВИМА БОЖИЈЕГ ПРОМИСЛА

Једанпут се беше свети Антоније удубио у мисли о томе: како Бог управља овим светом, и какви су судови и путеви Његови? Помоливши се Богу узвикну: Господе, како то да неки људи достижу дубоку старост и слабост, други живе мало и умиру у детињству? Зашто су једни сиромашни, а други богати? Зашто тирани и зликовци благују и уживају, а праведни страдају и оскудно живе?

Ове мисли су га дуго узбуђивале и занимале. Најзад му са неба допре глас: Антоније, пази на себе и не упштај се да дознаш путеве Промисла Божијега, јер је то за душу опасно.

Ово је дивна опомена свима који покушавају ограниченим умом својим да прозру оно што човек никада не може знати. Као што је човеку немогуће исцрпети море, тако је немогуће сазнати Промисао Божији, рекао је неки мудрац блаженом Августину. Зашто Бог чини ово овако, а оно онако, што се нама и нашем мозгу чини сасвим неправедно и нелогично, или зашто Бог трпи неправедност и многе друге опачине, не може човек да дозна одмах. Доцније, у низу година, ово се види и позна зашто је.

Али да све у нашем животу има свој итекако дубоки смисао, то је неоспорно. Ако нам се некада и чини, а често тако и бива, у нашем кратком живљењу на овоме свету, да неко чини страшна злодела, хули на Бога, а живи релативно мирно и лепо, без казне, која би га требала постићи по нашем суду, - не журимо. Бог има времена. Јер смо видели колика је Његова милост и дуготрпљење. Он чека до последњег часа, не би ли се тај човек освестио, преумио, схватио себе, своју грешност, и онда искрено рекао Богу: **Опрости, Оче, погрешних, опрости!** Казна увек може да стигне, за њу увек има времена. Ако нам се чини да је Правда Божија спора, ипак је достижна. А како каже Свето Писмо: *За Бога је један дан као хиљаду година, а хиљаду година као један дан.* Заиста, шта је наш живот спрам Бржије Вечности?

СВЕТИ УБРУС

ХУЛА НА БОГА НЕ ПРОЛАЗИ БЕЗ КАЗНЕ

Из једног села у пожешком срезу одмах после прошлог (2. светског) рата пет младића беху позвани у војску на одслужење свога рока. Они се пред полазак скупе код куће једног од њих, ту су кували ракију и пијанчили. Отац једног од њих узео чашу ракије и поче да благосиља њихов одлазак у војску, да им Бог да здравље, сачува их од зла и напасти и да се живи и здрави врате њиховим породицама.

На то ће његов син рећи: А где си ти видео Бога? Ако велиш да Га има, позови Га амо, да пијемо ракију!

Оцу беше криво што син тако говори и почне да га убеђује да Бог постоји, али син није хтео ни да чује, него продужи да хули на Бога и изговара још ружније речи. Њему се у томе придруже и остали, осим једног. Тако су пили и хулили све до поласка од куће. За несрећу, онај који је започео и највише хулио имао је однекуд ручну бомбу. Он је понесе са собом и кад су мало одмакли од куће активира је и почне да витла са њом у намери да је баци од себе, али бомба му експлодира у руци и њега убије, а тројицу рани и контузује. Онај пети младић, који није учествовао у хулењу,

остао је неповређен.

Зато свети апостол Павле саветује и опомиње: *Не varaјте се: Бог се не да ружити, јер што човек посеје, оно ће и пожњети* (Гал. 6,7)

Некима Бог плаћа одмах, а неке трпи и чека. Обично трпи оне који греше из незнања или слабости и чека да се освесте, покају и поправе. Бог не плаћа сваке суботе, али некима плати одмах, не чека суботу.

"ОБРИЈАО" ХРИСТА, ПА БОГ ОДМАХ ОБРИЈАО ЊЕГА

Причаше ми Богољуб из Цикоте, како је после Другог светског рата више пута путовао до Осека ради продаје своје ракије. Тамо је познавао једног човека, који му је куповао ракију. Али кад је после краће паузе отишао, веома се изненадио кад је видео свога познаника без иједне длаке на глави, бради, веђама и брковима – просто ругоба од човека.